

# ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 569

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

\*

Έν Αθήναις, 2 Ιουνίου 1891

\*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.		8.50
Έν τῶ ἐξωτερικῷ.	φρ. χρ.	15.—
Έν Ρωσίᾳ.	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

*Αἰμυλίου Ζολᾶ* : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ.—*Καρόλου Μερουβέλ* : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — *Εδμόνδου δὲ Ἀμίτσις* : ΙΣΠΑΝΙΑ. — *Βσεβολὸδ Γάρσιν* : ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ, μετάφρασις Α. Γ. Κωρ-στατινίδου. — ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

## ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ἐθώπευε τὸν ἰατρὸν καὶ ὅταν τῆς ἔδιδε τὸ πρῶτον ψωμάκι, ἔλαβε καὶ τὸ χέρι του καὶ ἐπειδὴ ἐκράτει καὶ τὸ τῆς μητρὸς της, ἐφίλησεν ἀμφοτέρα, τὸ ἔν μετὰ τὸ ἄλλο, μὲ τὴν αὐτὴν παθητικὴν διαθέσιν.

— Ἐλα, φρόνιμα, ἐπανάλαβεν ἡ Ἑλένη, ἥτις ἔβλεπεν αὐτὴν-ἐτοιμαζομένην νὰ κλαύσῃ· φάγε τὸ αὐγὸ σου, ἐὰν θέλῃς νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃς.

Τότε ἡ Ἰωάννα ἤρρισε νὰ τρώγῃ, ἀλλ' ἦτο τόσον ἀδύνατος, ὥστε ἀπέκαμεν εὐθὺς μετὰ τὸ δευτέρου ψωμάκι, ἐμειδία δὲ εἰς ἐκάστην κατάποσιν λέγουσα, ὅτι τῆς ἐσάλευον τὰ δόντια. Ὁ Ἑρρίκος τὴν ἐνεθάρρυνε, δάκρυα δὲ ἀνέβλυζον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἑλένης, βλεπούσης τὴν κόρην της νὰ τρώγῃ· παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός αὐτῆς τὸν ἄρτον· τὸ πρῶτόν της φαγητὸν τὴν συνεχίνει βαθύτατα ἢ ἀπότομος σκέψις τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν Ἰωάνναν νεκρὰν ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν συντρίψῃ. Ἦδη ἔτρωγεν, ἔτρωγε μὲ τόσῃ χάριν, μετὰ τινος βραδύτητος, ἐν εἰδῇ δισταγμοῦ ἐκ τῆς ἀναρρώσεως.

— Δὲν θὰ μὲ μαλώσῃς, μητερίτσα, κάμνω ὅ,τι δύναμαι, νὰ, θὰ φάγω τὸ τρίτο μου ψωμάκι· εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Ναι, ἀγάπη μου... δὲν εἰμπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσον μεγάλη εἶναι ἡ χαρὰ μου.

Καὶ ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς χαρᾶς της, ἥτις τὴν ἀπέπνιγεν, ἐπελάθετο ἐζυτῆς καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἑρρίκου. Ἀμφότεροι ἐγέλων πρὸς τὸ κοράσιον, τὸ ὅποτον βραδέως ἐφάνη κακοδιάθετον καὶ ἔρριψεν ἐπ' αὐτῶν λαθραῖα βλέμματα· ἔπειτα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ φάγῃ, ἐνῶ νέφος δυσαρρεσκείας καὶ ὀργῆς διεχύθη εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐπὶ τέλους ἐδέησε νὰ θέσωσιν αὐτὴν νὰ κοιμηθῇ.

Γ'

Ἡ ἀναρρώσις διήρκεσεν ἐπὶ μῆνας. Ἀκόμη καὶ τὸν Αὐγουστον ἡ Ἰωάννα ἦτο κλινήρης, ἀνεγείρετο μίαν ἢ δύο ὥρας πρὸς τὴν ἐσπέραν, ἦτο δὲ μέγιστος κόπος δι' αὐτὴν νὰ προχωρήσῃ μέχρι τοῦ παραθύρου, ἐνθα ἔμενε στηριζομένη ἐπὶ τινος καθέδρας ἀπέναντι τῶν Παρισίων, πυρπολουμένων ὑπὸ τοῦ δύνοντος ἡλίου. Αἱ ἀδύνατοι αὐτῆς κνημαὶ δὲν ἠδύναντο εἰσεῖτι νὰ βαστάσωσι τὸ σῶμά της καὶ ὡς ἡ ἴδια ἔλεγε μετὰ ψυχροῦ μειδιάματος, δὲν εἶχεν οὐδ'

ἐνὸς πτηνοῦ αἷμα. Συνήθως ἠρέσκετο εἰς τὸν ζωμόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου βραδύτερον τῆς ἐκοπτον καὶ ὀλίγον ὠμόν κρέας, τὸ ὅποτον ἐπὶ τέλους ἐσυνείθισε νὰ εὐρίσκη εὐχάριστον, καθ' ὅσον μάλιστα ἐπεθύμει ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορότερα νὰ καταβῇ εἰς τὸν κήπον διὰ νὰ παίξῃ.

Αἱ ἑβδομάδες καὶ οἱ μῆνες ἐφευγον καὶ παρήρχοντο μονότονοι καὶ θελητικοί, χωρὶς νὰ ἀριθμῇ ἡ Ἑλένη τὰς ἡμέρας· δὲν ἐξήρχετο πλέον, ἐλησμόνει τὸν κόσμον πλησίον τῆς Ἰωάννας, οὐδεμία εἰδησις ἐκ τῶν ἔξω δὲν ἀφικνεῖτο μέχρις αὐτῆς. Ἐνώπιον τῶν Παρισίων πληρούτων τὸν ὀρίζοντα ἐκ τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ θορύβου αὐτῶν εὐρίσκετο ὡς εἰς ἀναχωρητήριον, μᾶλλον μεμακρυσμένον καὶ μᾶλλον περιφρακτον καὶ αὐτῶν τῶν ἀγίων ἐρημικῶν κελλιῶν, τὰ ὅποια ἐξαφανίζονται εἰς τὸ βάθος τῶν σπηλαίων. Τὸ τέκνον αὐτῆς ἐσώθη, ἡ βεβαιότης αὐτῆ ἦτο ἀρκετή, καὶ κατεδαπάνη τὰς ἡμέρας της ἐπιβλέπουσα τὴν ἀναρρώσιν της, εὐχαριστομένη ἀπὸ ἀλλαγὴν τινὰ τῆς χροίσεως, ἀπὸ ἑν ἐξαστράπτου βλέμματος, ἀπὸ εὐχάριστόν τινὰ χειρονομίαν της. Εἰς πάσαν ὥραν εὐρίσκε τὴν κόρην αὐτῆς καλλίτερα μὲ τοὺς ὠραίους της ὀφθαλμοὺς καὶ τοὺς βοστρύχους της, οἱ ὅποιοι ἤρρισαν νὰ γίνωνται εὐκαμπτότεροι καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἔδιδε πρὸς αὐτὴν τὴν ζωὴν. Καὶ δευτέραν ἤδη φοράν ὅσφ μᾶλλον ἡ νεκρανάστασις αὐτῆς προέβαινε μετὰ βραδύτητος καὶ ὅσφ ἀπήλαυε τὰς ἐκτάκτους τρυφάς, ἐπὶ τοσοῦτον ἐπανήρχοντο εἰς τὸν νοῦν της αἱ μεμακρυσμένοι ἐκεῖναι ἡμέραι. καθ' ἃς τὴν ἐγαλούχει, δοκιμάζουσα, μὲ τὸ νὰ βλέπῃ αὐτὴν νὰ λαμβάνῃ δυνάμεις, συγκίνησιν τινὰ ζωηροτέραν ἀκόμη καὶ ἐκείνης ἣν ἐλάμβανε τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἔθετε αὐτὴν νὰ ἴσταται εἰς τοὺς δύο μικροὺς αὐτῆς πόδας, ἐντὸς τῶν χειρῶν της ἠνωμένων, δοκιμάζουσα ἐὰν ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ.

Καὶ μῶλα ταῦτα τῆς ἔμενεν ἀκόμη ἀνησυχία τις· ἐπανηλειμμένως εἶχε παρατηρήσει νέφος μελαγχολίας, ὅπερ αἰφνιδίως καθίστα δύστροπον καὶ σκυθρωπὸν τὸ πρόσωπον τῆς Ἰωάννας. Διατί ἐν τῶ μέσῳ τῆς φαιδρότητος νὰ μεταβάλληται ἀποτόμως; μήπως ἀκόμη ὑπέφερε; μήπως ὑπέκρυπτε τὴν προσβολὴν νέου πόνου;

— Πές μου, ἀγάπη μου, τί ἔχεις; πρὸ ὀλίγου ἐγέλας καὶ τὴν εἶσαι κατηφής, πονεῖς πούθενά;

Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα ὀρμητικῶς μετέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβύθιζε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τοῦ προσκεφαλαίου.

— Δὲν ἔχω τίποτε ἔλεγε μετὰ σταθερᾶς φωνῆς, πα-  
ρακαλῶ, ἀφῆσέ με.

Ἐγένετο φίλερις καὶ ἐν ἀπόγευμα ἐκράτει τοὺς ὀφθαλ-  
μοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ τοίχου μετ' ἰσχυρογνωμοσύ-  
νης καὶ ἐδοκίμαζε μεγίστην θλίψιν, τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ  
αὐτῆς, καταλυπημένη, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ καὶ ὁ ἰα-  
τρός δὲν εἰζέυρε τί νὰ ὑποθέσῃ· συνήθως οἱ παροξυσμοὶ  
αὐτῆς ἐπήρχοντο ὁσάκις καὶ ἐκεῖνος εὕρισκετο ἐκεῖ καὶ  
τοὺς ἀπέδιδεν εἰς νευρικὴν μάλλον κατάστασιν τῆς ἀσθε-  
νοῦς, συνίστα δ' ἀποφυγὴν συγχύσεων.

Ἐν ἀπόγευμα ἡ Ἰωάννα ἐκοιμάτο· ὁ Ἐρρίκος, ὅστις  
εἶχεν εὖρει αὐτὴν κάλλιστα, παρέμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὸν  
θάλαμον συνδιαλεγόμενος μετὰ τῆς Ἑλένης, ἀσχολουμέ-  
νης ἐκ νέου εἰς τὰς ἀτελευτήτους αὐτῆς ἐργασίας τοῦ  
ραψίματος, ἀπέναντι τοῦ παραθύρου. Ἀπὸ τὴν φοβερὰν  
ἐκείνην νύκτα, καθ' ἣν διὰ φωνῆς παθητικῆς εἶχεν ὁμο-  
λογήσει τὸν ἔρωτά της, ἀμφοτέροι ἔζων χωρὶς ταραχὴν,  
παρεδίδοντο εἰς τὴν εὐχαρίστησιν μόνον τοῦ νὰ γνωρίζωσιν  
ὅτι ἠγαπῶντο, ἀμέριμοι διὰ τὴν αὖριον, ἐπιλανθανόμενοι  
τοῦ κόσμου πλησίον τῆς κλίνης τῆς Ἰωάννας, εἰς τὸ δω-  
μάτιον αὐτὸ τὸ εἰσέτι θερμὸν ἐκ τῆς ἀγωνίας τοῦ  
κορασίου. Ἀγνότης τοὺς προσφύλαττεν ἐναντίον πάσης  
ἐξεγέρσεως καὶ ἰδίως τοὺς καθισύχαζε τὸ παιδίον, τοῦ  
ὁποίου ἠκούετο ἡ ἀθῶα ἀναπνοή, πλὴν ὅσον ἡ ὑγεία τῆς  
ἀσθενοῦς ἐβελτιοῦτο τόσον καὶ ὁ ἔρωσ αὐτῶν ἰσχυρο-  
ποιεῖτο καὶ ἀνελάμβανε ζωὴν· παρέμεινον λοιπὸν γόνυ  
πρὸς γόνυ, φριττοντες ἐκ τῆς ἀπολαύσεως τοῦ παρόντος,  
χωρὶς νὰ θελήσωσι νὰ ἐξετάσωσι τί ἤθελον πράξει ὅταν  
ἡ Ἰωάννα ἠγείρετο καὶ τὸ πάθος αὐτῶν ἤθελεν ἐκδηλωθῆ  
ἐλεύθερον καὶ ἰσχυρόν.

Ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους κατεβουκαλιζόντο ἀπὸ λόγους  
τινας προφερομένους ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ταπεινῇ τῇ  
φωνῇ, ὅπως μὴ ταραξῶσι τὸν ὕπνον τῆς Ἰωάννας· οἱ λόγοι  
πράγματι ἦσαν συνήθεις καὶ τετριμμένοι, ἀλλ' ἐπροξένουν  
αὐτοῖς βαθεῖαν ἐντύπωσιν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀμφοτέροι  
ἐφαίνοντο περίσκεπτοι.

— Σὰς ὀμνύω, ὅτι πηγαίνει καλλίτερα, ἔλεγεν ὁ ἰατρός·  
μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας θὰ ἠμπορεῖ νὰ καταβῆ εἰς τὸν  
κῆπον.

Ἡ Ἑλένη ἐκέντα ζωηρῶς τὴν βελόνην καὶ ἐψιθύρισε:

— Χθὲς ἀκόμη ἦτο πολὺ σκυθρωπή, ἀλλὰ σήμερον τὸ  
πρῶτ' ἐγέλα· μοὶ ὑπεσχέθη μάλιστα νὰ φέρεται φρόνιμα.

Ἐπεκράτησε μακρὰ σιωπὴ· τὸ κοράσιον ἐκοιμάτο πάν-  
τοτε ὕπνον ἤρεμον, ὅστις εἰς ἀμφοτέρους ἐγένετο πρόξε-  
νος μεγίστης χαρᾶς καὶ ὁσάκις τὸ τοιοῦτον ἤθελε συμ-  
βῆ ἤσθάνοντο μεγίστην ἀνακούφισιν, συνεδέοντο στε-  
νώτερον.

— Δὲν εἶδατε τὸν κῆπον βεβαίως, ἐπανελάθεν ὁ Ἐρ-  
ρίκος, ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι γεμάτος ἀπὸ εὐθῆ.

— Αἱ μαργαρίται θὰ ἦναι ἀνθισμέναι, δὲν εἶναι ἀληθές,  
ἠρώτησε καὶ αὐτή.

— Μάλιστα, μάλιστα, τὸ κἀνιστρον εἶναι περίφημον,  
αἱ κλιματίδες ἔφθασαν τὰς πτελέας καὶ νομίζεις ὅτι  
εἶναι φωλεὰ ἀπὸ φύλλα.

Ἡ σιγὴ ἐπανεληφθῆ. Ἡ Ἑλένη, ἀφήσασα τὸ ράψιμον,  
τὸν προσέβλεπε μετὰ μειδιάματος καὶ ἡ κοινὴ αὐτῶν ὄνει-  
ροπόλησις τοὺς μετέφερον εἰς βαθεῖς δρυμοὺς καὶ εἰς ἰδα-  
νικοὺς διαδρόμους, πλήρεις σκιᾶς, ἐνθα εἴθονα προσέπι-  
πτον ρόδα· ἐκεῖνος σκεπτόμενος περὶ αὐτῆς ἀνέπνεε τὴν  
ἐλαφρὰν ὀσμὴν τῆς ἱεροδοτάνης, ἧτις ἐξήρχετο ἐκ τῶν  
σινδονῶν, ἀλλὰ τρυγμὸς πανίου τοὺς ἐτάραξε.

— Ἐξύπνησεν, εἶπεν ἡ Ἑλένη ἀνυψοῦσα τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ἐρρίκος ἀπεμακρύνθη· ἔριψε καὶ αὐτὸς ἐν βλέμμα  
ἐπὶ τῆς κλίνης· ἡ Ἰωάννα εἶχε λάβει τὸ προσκεφάλαιον  
μεταξὺ τῶν μικρῶν βραχιόνων της καὶ μετὰ τὸν πώγωνα  
βεβουθισμένον ἐπ' αὐτοῦ εἶχε τὸ πρόσωπον ὀλοκλήρως  
ἐστραμμένον πρὸς αὐτοῦς· ἀλλὰ τὰ βλέφαρα αὐτῆς παρέ-

μενον κεκλεισμένα καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ μετεκοιμήθη με-  
τὴν ἀναπνοὴν ἐκ νέου βραδεῖαν καὶ κανονικὴν.

— Πάντοτε λοιπὸν θὰ ράπτετε; ἠρώτησεν οὗτος πλη-  
σιάζων καὶ αὖθις.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ μένω ἀργή, ἀπεκρίθη, αὐτὸ γίνεται  
μηχανικῶς, κανονίζει ὄλας μου τὰς σκέψεις. Ἐπὶ ὄρας  
ὀλοκλήρους δύναμαι νὰ σκέπτομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντι-  
κειμένου, χωρὶς νὰ ἀποκάμω.

Δὲν εἶπε πλέον τίποτε· παρηκολούθει τὴν βελόνην, ἧτις  
διετρίπα βραβυακρόν τι ὕφασμα μετὰ μικροῦ τινος ρυθ-  
μικοῦ θορύβου καὶ ἐφανταζετο ὅτι ἡ κλωστή αὐτὴ ἔ-  
φερε καὶ συνηκολούγει μέρος τῶν δύο ὑπάρξεων τῶν· καὶ  
ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους, καθ' ἃς αὐτὴ θὰ ἔραπτεν, ἐκεῖνος  
θὰ παρέμενεν ἐκεῖ, ὅπως ἀκούη τὴν διάλεκτον τῆς βε-  
λόνης· τὸ νανούρισμα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐπανεφέρεν αὐτοῖς  
τὰς αὐτὰς σκέψεις χωρὶς διόλου νὰ τοὺς κουράζῃ. Ἡ  
ἐπιθυμία τῶν συνέκειτο εἰς τὸ νὰ διέρχωνται ὁμοῦ τὰς  
ἡμέρας ἐν τῇ εἰρηνικῇ ἐκείνῃ γωνίᾳ, εἰς τὸ νὰ συσφιγ-  
γεται ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, ἐνῶ τὸ κοράσιον ἐκοι-  
μάτο καὶ εἰς τὸ νὰ ἀποφεύγῃ νὰ μετακινήθῃ πρὸς  
τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μὴ ταραξῶσι τὸν ὕπνον τοῦ ἀκινήσια  
θελκτικῆ, σιωπῆ, δι' ἧς ἤκουον τὰς καρδίας αὐτῶν νὰ  
πάλλουν· ἀπειρος ἠδύτης, ἧτις τοὺς μετέφερον εἰς μονα-  
δικὴν ὑπαρξιν ἔρωτος καὶ αἰωνιότητος.

— Πόσον εἶσαι ὄρατα! πόσον εἶσαι ὄρατα! ἐψιθύριζεν  
οὗτος ἐπανελημμένος, μὴ εὕρισκων παρὰ τοὺς λόγους  
αὐτοῦς ὅπως ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζεν.

Ἀνύψωσε καὶ πάλιν τὴν κεφαλὴν μὴ ὑπομένουσα στε-  
νοχωρίαν· τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐρρίκου εὕρισκετο πλησίον  
τοῦ ἰδικοῦ της καὶ ἐπὶ πολὺ ἐβλέποντο ἀμοιβαίως.

— Ἄφησε νὰ ἐργασθῶ, ἔλεγεν ἐκείνη μετὰ φωνὴν ταπει-  
νοτάτην· δὲν θὰ τελειώσω ποτέ.

Ἄλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνστικτος ἀνησυ-  
χία τὴν ἔκαμε νὰ στρέψῃ καὶ εἶδε τὴν Ἰωάνναν, μετὰ τὸ  
πρόσωπον ὠχρόν, νὰ τοὺς παρατηρῆ διὰ τῶν εὐρέως ἠνε-  
ωγμένων αὐτῆς ὀμμάτων, μαύρων ὡς μελάνη· τὸ κορά-  
σιον δὲν ἐκινεῖτο, μετὰ τὸν πώγωνα βεβουθισμένον ἐπὶ τοῦ  
προσκεφαλαίου ἔσφιγγε πάντοτε αὐτὸ μεταξὺ τῶν μι-  
κρῶν της βραχιόνων. Εἶχε μόνον ἠνεωγμένους τοὺς ὀφθαλ-  
μοὺς καὶ τοὺς ἐθεώρει.

— Ἰωάννα! τί ἔχεις; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη, μήπως εἶ-  
σαι ἀρρωστή; τί θέλεις;

Δὲν ἀπεκρίνετο, οὔτε κἀν μετεκινεῖτο. Δὲν ἐταπει-  
νου μάλιστα τὰ βλέφαρα καὶ ἐκ τῶν ἀτενῶς προση-  
λωμένων μεγάλων ὀφθαλμῶν της ἐξεπέμποντο φλόγες.  
Ἐκφρασις ἀγριότητος διεχύθη εἰς τὸ πρόσωπόν της,  
αἱ παρειαὶ της ἐφαίνοντο ὠχραὶ, ἀνεστράφησαν τὰ δάκρυα  
τῶν δακτύλων της, ὡς κατὰ τὴν προσέγγισιν σπασμωδι-  
κῆς ἐξεγέρσεως.

Ἡ Ἑλένη ἠγέρθη παρὰυτα, καθικετεύουσα αὐτὴν νὰ  
ὀμιλήσῃ, ἀλλ' αὐτὴ ἐτήρει τὴν συνεχῆ ἀκαμψίαν της καὶ  
ἐκράτει προσηλωμένα ἐπὶ τῆς μητρὸς της τὰ ἄγρια ἐκεῖνα  
βλέμματα, ὥστε τὴν ἠνάγκασεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐρυθριάσῃ  
καὶ μόνον ἐν τέλει ἐψιθύρισεν:

— Ἰατρέ! τί ἔχει;

Ὁ Ἐρρίκος ἀπεμάκρυνε τὸ καθισμά του ἐκ τοῦ ἰδικοῦ  
της καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην, ἀποπειρώμενος νὰ  
λάβῃ μίαν τῶν μικρῶν χειρῶν της, αἱ ὁποῖαι τόσον βι-  
αίως περιέσφιγγον τὸ προσκεφάλαιον· ἀλλ' ἡ Ἰωάννα εἰς  
τὴν ἐπαφήν του ἔκαμε σπασμωδικὴν κίνησιν καὶ, δι' ἀνα-  
σκιρτήσεως ἀγρίας, μετεστράφη πρὸς τὸν τοίχον ἀναψω-  
νοῦσα:

— Ἄφησέ με πολὺ με ἐνοχλεῖς.

Καὶ ἐκρύβη ὑπὸ τὸ ἐπάπλωμα.

Ματαίως ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν ἀμφοτέροι ἠγωνίζοντο νὰ  
τὴν καταπραύνωσι μετὰ γλυκεῖς λόγους· ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπεν

αυτούς να επιμένουν, ἀνηγέρθη με τὰς χεῖρας ἰκετευτικῶς ἠνωμένας, λέγουσα :

— Σὺ παρακαλῶ, ἀφήσατέ με, με λυπεῖτε, ἀφήσατέ με.

Ἡ Ἑλένη, τεταραγμένη, διηυθύνθη πλησίον τοῦ παρθύρου, ἀλλ' ὁ Ἐρρῆκος δὲν ἐπανελάβε τὴν θέσιν τοῦ πλησίον τῆς· ἠνύνησαν τέλος ὅτι ἡ Ἰωάννα ἐζηλοτύπει δὲν εἶπον πλέον λέξιν. Ὁ ἰατρός ἐβάδισεν ὀλίγον ἐν σιωπῇ καὶ εἶτα ἀπεσύρθη, βλέπων τὰ αγωνιώδη βλέμματα, τὰ ὅποια ἡ μήτηρ αὐτῆς ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς κλίνης· ἅμα δὲ ἀπεμακρύνθη ἐκεῖνος, ἐπλησίασε καὶ αὖθις τὴν θυγατέρα αὐτῆς. τὴν ὁποίαν ἔφερε μετὰ κόπου καὶ τῆς ὠμίλει ὡς ἐν ἐκστάσει.

— Ἄκουσε, μικρά μου, εἶμαι μόνη· κύτταξέ με! ἀποκρίσου· μήπως ὑποφέρεις; τί κακὸν σοῦ ἔκαμα; εἶπέ μου, τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ; τί κρύπτεις εἰς τὴν καρδιά σου;

Καὶ ἐπέμενε νὰ τὴν ἐρωτᾷ, διδουσα ποικίλας στροφᾶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς, ἡ Ἰωάννα ὠρκίζετο πάντοτε ὅτι δὲν εἶχε τίποτε, πλὴν αἰφνιδίως ἐκραύγασε :

— Δὲν με ἀγαπᾷς πλέον, δὲν με ἀγαπᾷς πλέον.

Ἐξερραγή εἰς λυγμούς, περιέβαλλε διὰ τῶν σπασμωδικῶν αὐτῆς βραχιόνων τὸν τράχηλον τῆς μητρὸς τῆς καὶ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν τῆς με ἀκόρεστα φιλήματα. Ἡ Ἑλένη, ἔχουσα τὴν καρδίαν τετραωμένην, πλήττουσα ἀπὸ ἀνέκφραστον σκυθρωπότητα, τὴν ἐκράτει ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ἀναμιγνύουσα τὰ δάκρυά τῆς πρὸς τὰ ἰδικά τῆς καὶ ὀρκιζομένη ὅτι δὲν ἠγάπα οὐδένα, ὅσον ἐκείνην.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἡ ζηλοτυπία τῆς Ἰωάννας ἐξεγείρετο εἰς μίαν λέξιν, εἰς ἓν μόνον βλέμμα. Ἐφ' ὅσον διετέλει ἐν κινδύνῳ, ἐνστικτόν τι τὴν ἔκαμνε νὰ δέχεται τὴν ἀγάπην αὐτῆν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο τὸσον τρυφερὰν τριγύρω τῆς, καὶ ἦτις τὴν ἔσωζε, πλὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅσον ἀπεκαθίστατο ἡ ὑγεία τῆς, ἐπεθύμει θερμῶς νὰ ἀγαπᾷται ἀπὸ τὴν μητέρα αὐτῆς, κατελήφθη ὁμως ἀπὸ ἀπέχθειαν διὰ τὸν ἰατρὸν, ἀπέχθειαν τοσαύτην, ἦτις μεγεθυνομένη λεληθότως μετεβάλλετο εἰς μῖσος, ἐφ' ὅσον καὶ ἡ ὑγεία αὐτῆς ἐτρέπετο ἐπὶ τὰ βελτίω. Ἐνεφώλευε λοιπὸν τὸ μῖσος εἰς τὴν πείσμονα κεφαλῆν τῆς ἂν καὶ δὲν συγκρατεῖτο νὰ ἐκδηλώσῃ τοῦτο σαφῶς, καὶ ἡ ἰδία μάλιστα δὲν ἤξευρε πῶς, ἀλλ' ἠσθάνετο μεγίστην ἐνόχλησιν, ὅταν ἰδίως ὁ ἰατρός εὕρισκετο πλησίον τῆς μητρὸς τῆς.

Τότε ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, με ἔκφρασιν ἐσχάτης ἀπελπισίας.

Ἐφλέγετο ἐξ ὀργῆς, ἐπνίγετο, ἀπεκαθίστατο ὠχρὰ, εὕρισκε τοὺς ἀνθρώπους ἀπατηλοὺς καὶ ἀδίκους, ἐσκληρύνετο καὶ ἀπέφευγε νὰ ἀποκριθῇ ὁσάκις τῆς ἔκαμνον παρατηρήσεις ὅτι ἐφέρετο ἄνευ ἀνατροφῆς. Ἡ Ἑλένη τρέμουσα δὲν ἐτόλμα νὰ παρακινήσῃ αὐτὴν νὰ ἐξηγηθῇ σαφέστερον διὰ τὴν κακοδιαθεσίαν τῆς καὶ ἀπέστρεψε τὰ βλέμματα ἀπέναντι τοῦ ἐνδεκαετοῦς αὐτοῦ κορασίου, εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ὁποίου τὸσον ἐνωρὶς ἐφεγγασθεῖ ἡ ἰσχὺς πάθους γυναικείου.

— Ἰωάννα, πολὺ με λυπεῖς, τῆς ἔλεγε με τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὁσάκις ἔβλεπεν αὐτὴν εἰς τὸν παροξυσμὸν τῆς τρελλῆς παραφορᾶς τῆς, τὰ ὅποια προσεπάθει νὰ συγκρατήσῃ καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐπνίγετο.

Πλὴν οἱ λόγοι αὐτοί, τὸσον ἄλλοτε ἰσχυροί, ὅπως τὴν ἐπαναφέρωσι δακρυροῦσαν εἰς τοὺς βραχιόνάς τῆς, δὲν τῆς ἐπροξένουν πλέον ἐντύπωσιν. Ὁ χαρακτήρ τῆς μετεβάλλετο καὶ δεκάκις τῆς ἡμέρας ἐδείκνυε διαφόρους δυστροπίας. Συχνότατα ὠμίλει τραχέως καὶ ἐπιτακτικῶς πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς, ὡς ἤθελεν ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν Ροζαλίαν, ἐνοχλοῦσα αὐτὴν δι' ἐλαχίστας αἰτίας, ἀνυπομονοῦσα καὶ παραπονουμένη πάντοτε.

— Δός μου ἓνα ζεστό... κύτταξε πῶς ἀργεῖ! με ἀφίνει νὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὴν δίψαν.

Καὶ ὅταν ἡ Ἑλένη τῆς προσέφερεν αὐτό :

— Δὲν ἔχει ζάχαριν, ἔλεγε, δὲν τὸ θέλω...

Κατεκλίνετο αὖθις βιαίως, ἀπώθει καὶ δευτέραν φορὰν τὸ φιαλίδιον λέγουσα ὅτι εἶχε πολὺν σάκχαριν· δὲν ἤθελε πλέον νὰ τὴν ἐπιμελήται καὶ τῆς τὰ ἔκαμνον ἐπιτηδες. Ἡ Ἑλένη, ἦτις ἔτρεμεν ἐκ φόβου μήπως τὴν ἐξερεθίσῃ πλείοτερον, δὲν τῆς ἀπήντα καὶ μόνον τὴν ἐθεώρει με τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ Ἰωάννα πρὸ πάντων ἐφύλαττε τὴν ὀργὴν τῆς διὰ τὰς ὥρας, καθ' ἃς εὕρισκετο ἐκεῖ ὁ Ἐρρῆκος. Ὡς ἤθελε λοιπὸν παρουσιασθῆ, ἐυστέλλετο ἐν τῇ κλίνῃ, κλίνουσα ὑπόλως τὴν κεφαλὴν, παρομοίως πρὸς τὰ ἄγρια ἐκεῖνα ζῶα, τὰ ὅποια δὲν ἀνέχονται τὴν παρουσίαν ξένου· ἡμέρας τινὰς ἀπέφευγε νὰ τῷ ἀπαντήσῃ, ἀφίνουσα ἀδρανῶς νὰ ἐξεταζῇ τὸν σφυγμὸν τῆς, με τοὺς ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ὀροφῆς· ἄλλοτε ἀπέφευγε μάλιστα καὶ νὰ τὸν ἴδῃ, καλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τῶν χειρῶν τῆς, τὸσον λυσσωδῶς, ὥστε ἤθελε παραστῆ ἀνάγκη νὰ στρεβλώτῃ τις τοὺς βραχιόνάς τῆς, ὅπως τοὺς ἀπομακρύνῃ ἐσπέραν τινὰ μάλιστα ἔρριψε καὶ τὸν ἀσύνητον αὐτὸν λόγον, ἅμα προσέφερε πρὸς αὐτὴν ἡ μήτηρ τῆς κοχλιάριον φαρμάκου,

— Ὅχι, δὲν θέλω, θὰ με φαρμακώσῃ.

Ἡ Ἑλένη ἐτρώθη σκληρῶς τὴν καρδίαν, καταλαμβανομένη ὑπὸ φρίκης, ὅπως ἐμβατεύσῃ εἰς τὴν σκοτεινὴν ἔνοιαν τοιοῦτου λόγου.

— Τί λέγεις, παιδί μου; ἠρώτησεν, ἐσκέφθης καλὰ ὅ,τι εἶπες; τὰ φάρμακα ποτὲ δὲν ἔχουν εὐχάριστον γεῦσιν, εἶναι ὁμως ἀνάγκη νὰ τὰ λαμβάνωμεν διὰ νὰ σωθῶμεν...

Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα ἐτήρησε σιγὴν παρατεταμένην, στρέφουσα τὴν κεφαλὴν, ὅπως μὴ καταπῆ τὸ φάρμακον. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἡ Ἰωάννα κατέστη ὀργίλη καὶ εὐερέθιστος, λαμβάνουσα ἢ μὴ λαμβάνουσα τὸ φάρμακον, κατὰ τὴν διαθέσιν ἣν εἶχεν. Ὡτρραίνετο τὰς φιάλας, τὰς ἐξήταζε μετὰ δυσπιστίας ἐπὶ τῆς παρακειμένης τραπέζης, καὶ ἂν ἀπαξ ἤθελεν ἀρνηθῆ, ἐπροτίμα ν' ἀποθάνῃ παρὰ νὰ πῆ μίαν σταγόνα. Ὁ ἀξιότιμος κύριος Ραμβῶδος εἶχε μόνον τὸ προνόμιον νὰ τὴν καταπειθῇ ἐνίοτε. Ἦρχισεν ἤδη νὰ ἐπιδαψιλεύῃ πρὸς αὐτὸν ἔκτακτον καὶ ὑπερβολικὴν τρυφερότητα. Πρὸ πάντων ὁμως ὁσάκις ἐτύγγανε παρῶν καὶ ὁ ἰατρός, ὁπότε ἔρριπτεν ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς τὸ ἐξαστράπττον βλέμμα τῆς, ὡς διὰ νὰ παρατηρήσῃ ἐὰν ἐπειράζετο ἀπὸ τὴν ἔνθερμον αὐτὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε δι' ἄλλον...

— Αἱ! σὺ εἶσαι, φίλε μου; ἐκραύγαζεν, ὁσάκις ἤθελεν ἐμφανισθῆ· καλῶς ἦλθες! καλῶς ἦλθες! κάθησαι ἐδῶ πλησίον μου, πολὺ πλησίον μου· ἔφερές πορτοκάλια;

Ἄνηγείρετο καὶ ἠρεύνα τὰ θυλάκιά του, ἔνθα ἀνεύρισκε πάντοτε διάφορα γλυκίσματα, καὶ κατόπιν τὸν ἐνηγκαλίζετο, ὑποκρινομένη τὴν κωμωδίαν ταύτην τοῦ πάθους, τὸσον εὐχάριστον καὶ ἐκδικητικὴν, ὡς ἐκ τοῦ πόνου τὸν ὁποῖον ἐπίστευεν ὅτι ἀναγινώσκει ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ προσώπου τῆς μητρὸς τῆς.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος ἠγάλλετο ὅτι ἀπέκτησε τὴν ἀγάπην τῆς μικρᾶς, ἀλλ' εἰς τὸν ἀντιθῆλαμον σπεύδουσα εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ ἡ Ἑλένη τῷ ἔδιδε σύντομόν τινα παραγγελίαν. Τότε ἐκεῖνος, ὅπως αἰφνιδίως, ἐφαίνετο νὰ προσβλέπῃ τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης φάρμακον καὶ τῇ ἔλεγε :

— Ἐλα νὰ πάρῃς ὀλίγον σιρόπι.

Τὸ πρόσωπον τῆς Ἰωάννας καθίστατο ἀμέσως σκυθρωπὸν, καὶ διὰ φωνῆς ἀσθενεστάτης ἀπήντα :

— Ὅχι, ὄχι, εἶναι ἀσχημὸν, βρωμᾷ, δὲν πίνω ἀπὸ αὐτό.

— Πῶς; δὲν πίνεις; ἐπανελάμβανεν ὁ κύριος Ραμβῶδος με ἦθος φαιδρόν· στοιχηματίζω ὅτι θὰ εἶναι πολὺ εὐχάριστον· μοῦ δίδεις τὴν ἀδειαν νὰ τὸ δοκιμάσω;

Καὶ, χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀδειαν, ἐπλήρου μέγα κοχλιάριον καὶ τὸ κατέπινε, χωρὶς μορφοσμὸν τινα, προσποιούμενος μάλιστα καὶ λαίμαργον εὐχαρίστησιν.

— ὦ! εἶναι ἐξαίρετον ἐψιθύριζε καὶ ἔχεις μέγα ἀδίκον νὰ παραπονήσῃς! δοκίμασε ὀλίγον.

Ἡ Ἰωάννα μεγάλως θελγομένη δὲν ἐδίσταζεν. Ἐπεθύμει νὰ πράττῃ κατὰ τὰς ὁρέξεις τοῦ κυρίου Ραμβώδου, παρηκολούθει μετὰ προσοχῆς τὰς κινήσεις του καὶ ἐφαίνετο νὰ σπουδάζῃ ἐπὶ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου του τὸ ἐκ τοῦ φαρμάκου ἀποτέλεσμα· καὶ ὁ καλὸς αὐτὸς κύριος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀσθeneίας τῆς ἐγυέτου οὕτω ἐκ τῶν φαρμάκων.

Καὶ ὅταν ἡ Ἑλένη ἤθελεν ἀπονεύειν αὐτῷ τὰς εὐχαριστίας τῆς, ἐταπείνου τοὺς ὤμους.

Διήρχετο τὰς ἐσπέρας πλησίον τῆς καὶ ὁ ἀββὰς τακτικῶς ἤρχετο ἐκάστην δευτέραν ἡμέραν, ἐκράτει δὲ αὐτοὺς ὅσον ἡδύνατο πλειότερον, μεγάλως θλιβομένη ὁσάκις ἤθελεν ἰδεῖ αὐτοὺς νὰ λαμβάνωσι τοὺς πύλους τῶν ὀπως ἀναχωρήσουν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐφοβεῖτο μεγάλως νὰ μὴν μόνη μετὰ τῆς μητρὸς τῆς καὶ τοῦ ἱατροῦ. Ἐπεθύμει νὰ παρευρίσκωνται καὶ ἄλλοι, ὅπως τοὺς ἀποχωρίζουν. Συνήθως προσεκάλει τὴν Ριζαλίαν ἄνευ λόγου ὁσάκις εὐρίσκοντο μόνοι, τὰ βλέμματά τῆς δὲν τὰ ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τοὺς παρηκολούθει εἰς ὅλας τὰς γωνίας τοῦ δωματίου· ὠχρία ὁσάκις προσήγγιζον τὰς χεῖρας ἢ ἤθελον ἀνταλλάξαι λέξεις τινὰς ταπεινῆ τῆ φωνῆ· ἐξηγείρετο τότε παρωργισμένη καὶ θέλουσα νὰ μάθῃ δὲν ἠνείχετο μάλιστα τὸ φέρεμα τῆς μητρὸς τῆς ἐπὶ τοῦ τάπητος νὰ ψύχῃ τοὺς πόδας τοῦ ἱατροῦ· δὲν ἡδύνατο νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ προσβλέψωσιν ἀλλήλους, χωρὶς νὰ καταληφθῇ πάραυτα ὑπὸ τρόμου· ἡ ἀλγοῦσα αὐτῆς σὰρξ, ὁ ἀθῶος καὶ ἀσθενὴς αὐτῆς χαρακτήρ ἠρεθίζετο, ἐξ ὑπερβολικῆς εὐαισθησίας, ἣτις τὴν ἔκαμνε νὰ στρέφεται ἀποτόμως ὁσάκις ἤθελε μαντεύσει ὅτι ἴσταντο ὀπισθὲν τῆς μειδιῶντες· τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἠγαπῶντο πλειότερον, τὸ ἠσθάνετο ὡς ἐκ τοῦ τρόπου μεθ' οὗ προσεφέροντο πρὸς αὐτὴν· καὶ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἦτο σκυθρωποτέρα καὶ ὑπέφερον ὡς νευρικῆ ἐπὶ τῆ ἐμφανίσει καταγιγίδος.

Πάντες ἐπίστευον ἰαθεῖσαν τὴν Ἰωάνναν καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ αὐτῆς κατείχετο ὑπὸ τῆς βεβαιότητος αὐτῆς καὶ ἐθεώρει τὰς κρίσεις ταύτας ὡς χαριεντισμοὺς παιδίου κακομαθημένου, ἄνευ τινος ἐπακολούθου. Μετὰ τὰς εἰς ἑβδομάδας τῆς ἀγωνίας, τὰς ὁποίας εἶχε διέλθῃ, ἤρχισε νὰ συναισθάνηται τὴν ἀνάγκην ὅπως ζῆσῃ· ἡ κόρη τῆς εἶχεν ἰαθῆ καὶ ἡδύνατο ἤδη νὰ περισπᾶται εἰς τὰς οἰκιακὰς αὐτῆς ἀσχολίας ἐπὶ ὧρας· ἦτο δὲ τοῦτο ἐν εἶδος κατοχῆς, ὡς τις ἀνάπαυσις καὶ τρυφή, ὡς νὰ ἐγνώριζεν ὅτι ἐξῆ τὰς ὧρας αὐτὰς ἐκείνη, ἣτις πρὸ τόσοῦ χρόνου δὲν ἐγνώριζεν ἂν ὑπῆρχε· ἤρχισε λοιπὸν νὰ ἐρευνᾷ τὰ συρτάρια καὶ νὰ ἐπανευρίσκει μετὰ τέρψεως πράγματα λησμονημένα, ἢ σχολεῖτο εἰς διαφόρους λεπτὰς ἐργασίας, θέλουσα οὕτω νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν εὐτυχῆ σύνδεσμον τῆς καθημερινῆς αὐτῆς ζωῆς καὶ ἐν τῇ ἐπαναλήψει ταύτῃ ὁ ἔρωσ τῆς ἰσχυροποιεῖτο. Καὶ ὁ Ἑρρίκος ἦτο οἰονεὶ ἢ ἀνταμοιβῆ, τὴν ὁποίαν ἀπῆλαυσεν ἐκ τῶν τόσων αὐτῆς βασάνων. Εἰς τὸ βάθος τοῦ θαλάμου αὐτοῦ εὐρίσκοντο μακρὰν τοῦ κόσμου, ἀπωλέσαντες τὴν ἀνάμνησιν παντὸς ἐμποδίου· οὐδὲν διεχώριζεν αὐτοὺς, εἰμὴ τὸ παιδίον αὐτὸ διερεθιζόμενον ἐκ τοῦ πάθους τῶν.

Ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους δὲν ἡδύνατο νὰ ἀνταλλάξῃ λέξιν, αἰσθανόμενοι ὅτι τοὺς ἤκουε, καὶ μάλιστα ὁσάκις ἤθελεν ἐκληφθῆ ὅτι κατέχεται ὑπὸ νάρκης.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ Ἑλένη εἶχε συνοδεύσει τὸν Ἑρρίκον μέχρι τοῦ ἀντιθαλάμου, ἀφῶνος δὲ καὶ καταβεβλημένη ἤρχετο ὅπως ριφθῆ μετὰ τῶν βραχιόνων τού, ὅτε ἡ Ἰωάννα ὀπισθεν τῆς κεκλεισμένης θύρας ἤρξατο νὰ κραυγάζῃ: «Μαμά, μαμά», διὰ φωνῆς μνησίδου, ὡς νὰ εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν ἀπήχησιν τοῦ φλογεροῦ φιλήματος, τὸ ὅποτον ὁ ἱατρός εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τῶν βοστρύχων τῆς μητρὸς τῆς.

Ταχέως ἡ Ἑλένη ἐπέστρεψε, διότι ἤκουσε τὸ παιδίον νὰ πηδήσῃ ἐκ τῆς κλίνης. Εὐρήκε δὲ αὐτὸ τρέμον καὶ ἐξηρησιμένον νὰ τρέχῃ μετὰ τὸ ὑποκάμισον. Ἡ Ἰωάννα δὲν ἤθελε πλέον νὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς δὲν τοῖς ἔμενεν ἄλλο, ἐκτὸς τῆς θλίψεως τῆς χειρὸς κατὰ τὴν ἀφιξιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν.

Ἡ κυρία Δεβέρλου ἀπὸ ἐνὸς μηνὸς εὐρίσκετο εἰς τὰ λουτρά μετὰ τοῦ μικροῦ αὐτῆς Λουκιανοῦ. Ὁ ἱατρός, ὅστις εἶχε διαθεσίμους πολλὰς ὥρας, δὲν ἐτόλμα νὰ διέλθῃ δέκα λεπτὰ πλησίον τῆς Ἑλένης. Ἐπαυσαν τὰς μακρὰς αὐτῶν συνομιλίας, τόσον γλυκειάς, ἔμπροσθεν τοῦ παραθύρου ὁσάκις ἤθελον προσατενίσαι ἀλλήλους φοβερὰ φλόξ ἐξήστραπτεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των.

Ὅτι κυρίως ἐνέτεινε τὴν λύπην των, ἦτο ὁ εὐμετάβολος θυμὸς τῆς Ἰωάννας, ἣτις ἐπνίγη εἰς τὰ δάκρυα μίαν πρωίαν, καθ' ἣν ὁ ἱατρός ἔκλινεν ὑπεράνω τῆς· κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς ἡμέρας τὸ μισὸς τῆς ὄλης αἰφνιδίως μετετράπη εἰς πυρετικὴν τρυφερότητα. Ἐπεθύμει νὰ παραμύνη πλησίον τῆς κλίνης τῆς, προσεκάλεσε δὲ καὶ τὴν μητέρα αὐτῆς εἰκοσάκις ὡς νὰ ἤθελε νὰ βλέπῃ αὐτοὺς πλησίον ἀλλήλων συγκεκινημένους καὶ μειδιῶντας· ἐνῶ αὐτὸς μεγάλως τερπόμενος ἀπῆλαυε τῆς εὐνοίας ταύτης ἐπ' ἀρκετὰς ἡμέρας· ἀλλὰ καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον ὡς ἔφθασεν ὁ Ἑρρίκος τὸν ὑπεδέχθη κακῶς, εἰς τρόπον ὅστε ἡ μήτηρ αὐτῆς τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀποσυρθῆ ὅλην τὴν νύκτα ἢ Ἰωάννα ἐσφάδαζεν αἰσθανομένη μεταμέλειαν διὰ τὴν ἀτοπον συμπεριφορὰν τῆς, καὶ καθ' ἐκάστην παρόμοιαι σκηναὶ ἐλάμβανον χώραν. Μετὰ τὰς εὐχαριστοὺς ὥρας τὰς ὁποίας ἀπένευμεν αὐτοῖς ἐν στιγμαῖς παροδικῆς εὐδιαθεσίας, ἐπηκολούθουν αἱ κακαὶ ὥραι, ὡς κτυπήματα μαστίγος.

Τότε αἰσθημά τι ἐπαναστάσεως μικρὸν κατὰ μικρὸν παρῶζυε τὴν Ἑλένην· βεβαίως ἦτο πρόθυμος νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὴν κόρην τῆς, ἀλλὰ διατὶ τὸ μυχθρὸν αὐτὸ παιδίον νὰ τὴν βασανίζῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἰδίως τότε ὅτε διεξέφυγε τὸν κίνδυνον. Ὅσάκις ἤθελε παραδοθῆ εἰς τινὰ ἐκ τῶν ὄνειροπολήσεών τῆς, αἱ ὁποῖαι ἐλίκνιζον αὐτὴν εἰς ἀόριστον ἀπόλαυσιν, καθ' ἣν ἐφαντάζετο νὰ βαδίζῃ μετὰ τοῦ Ἑρρίκου εἰς τόπον χαριέστατον καὶ ἀγνωστον, αἰφνης ἢ ἀκαμπτos μορφή τῆς Ἰωάννας παρίστατο καὶ τῆς ἐπέφερε διαρκεῖς παλμούς τῆς καρδίας τέλος ὑπέφερε πολὺ ἐκ τῆς πάλης, ἣτις ἐγενεῖτο μετὰ τῆς μητρότητος καὶ τοῦ ἔρωτος.

Νύκτα τινὰ ὁ ἱατρός, ἐναντίον τῆς ρητῆς ἀπαγορεύσεως τῆς Ἑλένης, ἐπαρουσιάσθη. Ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν δὲν εἶχον δυνηθῆ νὰ ἀνταλλάξῃ λέξιν· ἐκείνη ἠρνεῖτο νὰ τὸν ὑποδεχθῆ, πλὴν αὐτὸς ἐλαφρῶς τὴν ἀπῶθει ἐν τῷ θαλάμῳ, ὡς διὰ τὴν ἐνοχάρρυν. Ἐκεῖ ἀμφοτέροι ἐφαντάζοντο ὅτι ἦσαν ἀσφαλεῖς. Ἡ Ἰωάννα ἐκοιμάτο βαθείως. Ἐκάθισαν εἰς τὴν συνήθη αὐτοῖς θέσιν πλησίον τοῦ παραθύρου, μακρὰν τῆς λυχνίας, ἤρεμος δὲ σκιά τοὺς ἐκάλυπτεν. Ἐπὶ δύο ὧρας συνδιελέγοντο προσπελάσαντες τὰ πρόσωπά των πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ὁμιλῶσι χαμηλοφῶνως· ὠμίλου δὲ τόσον σιγᾶ, ὅστε μόλις ἤκούετο ἐλαφρὸς τις ψίθυρος ἐντὸς τοῦ ἡμεροῦντος μεγάλου θαλάμου.

Ἐνίοτε ἔστρεφον τὴν κεφαλὴν καὶ ἔρριπτον βλέμμα ἐπὶ τῆς λεπτῆς προτομῆς τῆς Ἰωάννας, τῆς ὁποίας αἱ μικραὶ χεῖρες, ἠνωμέναι ἀνεπαύοντο ἐπὶ τῶν καλυμμάτων τῆς κλίνης. Ἐπὶ τέλους ἐπελάθοντο αὐτῆς καὶ ἐτραύλιζον ὀλίγον τι δυνατώτερα. Ἡ Ἑλένη αἰφνιδίως ἠγέρθη, ἀπέσυρε τὰς χεῖρας τῆς, αἱ ὁποῖαι ἔκλειον ἐκ τῶν θερμῶν φιλημάτων τοῦ Ἑρρίκου, ἠσθάνθη παγερὸν φόβον, ὡς ἐκ τοῦ ἀνοσοουργήματος. ὅπερ διεπράττετο ἐκεῖ.

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.